

Appelret, er det ikke godt at sige, hvor Meget der skal nedskrives. Udvalget har dog troet, at Udkastets § 293, hvis Udtryk ere temmelig elastiske, kan lægges til Grund. I det der siges, at „det Væsentlige af . . . den Tilstaltes og Vidneres Forklaringer“ skal nedskrives, er der overladt en vis Frihed til den praktiske Udvikling. Vi skulle altsaa anbefale Udkastets Regel, hvorved Udviklingen af dette Forhold ikke vil være foregrebet. Kun den Tilføjning skulle vi foreslaae, at naar en af Parterne fordrer det, skulle Forklaringerne gjengives ordret. Herved er det gjort muligt, hvor en Forklaring har en sær Betydning, at bevare den nøiagtigere, hvorimod i de almindelige Tilfælde kun det „Væsentlige“ gjengives. Vi komme atter tilbage paa dette Spørgsmaal ved at omtale det næste Kapitel om Appel.

Forøvrigt skulle vi ved dette Kapitel kun endnu bemærke, at § 295 synes overflødig, da det formeentlig følger af de almindelige Procesregler, at Kjendelser, de enkelte udtrykkelige angivne Tilfælde undtagne, ikke kunne appelleres særligt.

Kapitel 9.

I nær Forbindelse med det Spørgsmaal, som vi have berørt ved det foregaaende Kapitel, staaer det, hvilken Ret man skal benytte som Appelret med Hensyn til Underretternes Domme. Man har Valget imellem Landsoverretterne og Kredsretterne. Et Mindretal i Udvalget (Alberti, N. Andersen, S. A. Hansen, Klein) foretrækker de første, medens et Flertal (Falleisen, S. Hage, C. M. Jespersen, Liebe og C. Rimestad) med Udkastet foretrækker Kredsretterne.

De i Udvalget, der antage, at Kredsretterne bør indføres, erkjende vel, at der vil være visse Ulemper ved at benytte dem, men de antage, at disse ere uadskillige fra al Appel af en mundtlig behandlet Sag, navnlig naar denne skal udstrække sig til faktiske Spørgsmaal, og antage, at Kredsretterne, Alt taget i Betragtning, dog frembyde de mindste Ulemper. Vel er det ikke godt, at Sagerne skulle vente længe paa deres Afgjørelse, men i de færreste af de

ved Underretterne behandlede Sager vil den Paagjældende være fængslet; navnlig vil han ikke let holdes fængslet, efterat Dommen er falden, naar ikke særdeles Grunde tale derfor. Medens kriminelle Sagers Prøvelse vistnok kan være nyttig for Overrettsdommere, er der ingen Tvivl om, at Samarbejdet i Kredsretterne vil være nyttigt saavel for Nævningedommeren som for Meddommerne, der som oftest ville være Underdommere.

Det, der imidlertid er Hovedsagen for dem, der holde paa Kredsretterne, er Hensynet til den mundtlige og offentlige Retsforhandling. Uden Mundtlighed vil Offentligheden have faare Tidet at betyde; men hvorledes vil det see ud med Mundtligheden, naar Straffesagerne skulle prøves af Overretterne som anden Instants? Der kan ingen Tvivl være i saa Henseende: den vil vinde ind til en Skygge uden Liv og Fylde. Naar en Straffesag skal prøves ved Overretten, vil den hele Forhandling, hvad det Væsentlige angaaer, blive som den nu er; thi vel skulle Foredragene holdes mundtlig, men det, der er Hovedsagen, nemlig hele Beviisførelsen, vil have det skriftlige Grundlag og det alene at støtte sig til. Man vil alene af Hensyn til de store Afstande ikke drage Vidner og Tilstalte for Overretten; naar der mangler Oplysninger, eller Noget er uklart, da vil man ihe til Kjendelser, ligesom nu for Tiden. Disse Kjendelser ville bevirke, at Underdommerne i Protokolførelsen efterhaanden maae indrette sig efter Overrettens Fordringer og give fuldstændige Meddelelser; ligesom Mundtligheden ved Overretterne ikke vil have Stort at betyde, saa vil den da lidt efter lidt ogsaa ved Underretterne blive afløst af en fuldstændig Skriftlighed, og uagtet den benyttes, ville de hyppige Kjendelser, for at faae yderligere Oplysninger, ikke undgaaes. De af os, der holde paa Kredsretterne, ansee det som utvivlsomt, at de ville virke langt helligere end Overretterne for en Retsforhandling med Mundtlighed og Offentlighed som Grundlag. I det Dommerne reise, i Stedet for at lade Sagerne føres til dem; ibet de begive sig til Nærheden af det Sted, hvor Gjerningen er begaaet eller Sagen dog er forhandlet og paadømt, i Nærheden af Tilstalte, Vidner, Syns- og Skjøn-